

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/499/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221953
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221953.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Lýdie Gálisovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava I., Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporkyni: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 3. júna 2014 pod č. k. 13C/748/2012-56 a uzneseniu zo dňa 9. septembra 2014 pod č. k. 13C/748/2012-75 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd napadnuté uznesenie **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľka domáhala od odporkyne zaplatenia škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 385 eur z dôvodu, že Okresný súd Nové Zámky o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote 15 dní od jej podania. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania najmä na obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 6Er/1179/2008, z ktorého zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 05.11.2008. Oprávnená spísala návrh na vykonanie exekúcie u exekútora do zápisnice 28.09.2008. Dňa 05.01.2009 súd vydal poverenie. Súd prvého stupňa právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3, § 4, § 9, § 15 - § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. ako aj ust. § 44 ods. 1, 2 a § 45 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. V zmysle ust. §442 ods. 1 OZ skutočnou škodou sa rozumie škoda spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného, reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je nutné vynaložiť, aby došlo k uvedenu do predošlého stavu. Navrhovateľka si uplatnila náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur bez toho, aby špecifikoval, koľko zamestnancov pomocou informačného systému spravovalo pohľadávky jeho dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu. Z uvedeného vyplýva, že nepreukázal vznik skutočnej škody a keďže nepreukázal vznik škody, nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., preto návrh v časti náhrady materiálnej škody zamietol. Ďalej si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v sume 385 eur. V tejto súvislosti súd konštatoval, že samotná navrhovateľka podala návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi po uplynutí jemu stanovenej lehoty. Doba, ktorá

uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora až po vydanie poverenia nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľku, nemohla v nej vyvolať neistotu ako morálnu ujmu a nemohla ovplyvniť jej plánovanie a rozhodovanie. Poukázal tiež na ust. § 44 ods. 2 EP v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP, kde s účinnosťou od 01.06.2010 bolo novelizované ustanovenie, ktoré sa vzťahuje aj na exekučné konanie začaté pred účinnosťou zák. č. 144/2010 Z. z. Keďže nepreukázala vznik nemajetkovej škody, súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a úspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, keď mu žiadne trovy nevznikli.

Navrhovateľka podala v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku. Odvolanie zdôvodnila ust. § 221 ods. 1 OSP s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že v konaní došlo k vadám, a to k vade - odňatie možnosti konať účastníkovi, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zisteným skutkovým stavom, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP), nesprávneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

V prvom bode svojej odvolanie navrhovateľka zdôvodnila ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedla, že zásadne namieta skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou, obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa jej názoru, súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zák. č. 412/2012 Z. z. Svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedla, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou. Uviedla, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemala k dispozícii exekučný spis a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať. Preto označila ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty uviedla, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súd exekučného. V závere uviedla, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Poukázala na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Ďalej uviedla, že štrasburský súd uviedol, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu jej a to vo forme tej, že nepresadzovala vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu veci v primeranej lehote. Ona takýto záväzok nemá. Ďalej uviedla, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto posudku jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náhrady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. V závere namietala, že ak súdu bol doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný v tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Z uvedených dôvodov a vzhľadom na vytknuté procesné chyby žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, byť viazaný rozsahom

a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky v ust. § 213 ods. 2 - 7 (§ 213 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Navrhovateľka zdôvodnila svoje odvolanie ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP tým, že mala za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to k vade konania, spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Odňatím možnosti konať v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetom dôvodu odvolania sú tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatia možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Navrhovateľka v dôvodoch svojho odvolania ani nezdôvodnila, v čom videla uvedenú vadu konania. Odvolací súd preto podrobil preskúmaniu odvolací dôvod navrhovateľky a dospel k záveru, že prvostupňový súd sa v priebehu konania nedopustil žiadnej vady namietanej navrhovateľkou v dôvodoch svojho odvolania. Vzhľadom k tomu, že nezistil vady konania, pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu, podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľky, spočívajúcimi v tom, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Nové Zámky 05.11.2008. Návrh na vykonanie exekúcie oprávnená spisala do zápisnice pred súdnym exekútorom 28.09.2008. Následne prvostupňový súd dňa 05.01.2009 vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Navrhovateľka sa domáhala svojho nároku titulom, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia ustanovená v § 44 ods. 2 zák. č. 233/2005 Z. z. neplatí od 01.06.2010, pričom novelizované znenie sa vzťahuje aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zák. č. 144/2010 Z. z., preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil, ale sa nestotožnil s jeho posúdením existencie lehoty na vydanie poverenia.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (platného od 01.06.2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor

v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia ustanovená v § 44 ods. 2 zák. č. 233/2005 Z. z. neplatí od 01.06.2010, pretože rozhodcovský rozsudok bol exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ a novela zák. č. 144/2010 Z. z. sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. K vydávaniu poverení na základe exekučného rozsudku dochádzalo a dochádza podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Odvolací súd sa s takýmto názorom prvostupňového súdu nestotožnil. Z ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.05.2011 vyplýva, že podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených a podľa písm. i/ iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon. Od 01.06.2011 bolo novelizované citované znenie tak, že do písm. d/ bolo zakotvené: vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, písm. i/ citovaného ustanovenia zo stalo bez zmeny. Predtým však zákonodarca zmenil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Do 31.05.2010 ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvádzalo, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Novelou uskutočnenou zákonom č. 144/2010 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2010 zákonodarca upravil citované ustanovenie tak, že doplnil za znenie do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Z uvedeného postupu zákonodarcu vyplýva, že od 01.06.2010 zrušil lehotu na vydanie poverenia v prípade, ak je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Až následne v roku 2011 upravil ust. § 41 ods. 12 písm. d/ tak, že za exekučné tituly sa považujú vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Z uvedeného dôvodu má odvolací súd za to, že až do novely do 31.05.2011 boli exekučnými titulmi rozhodcovské rozsudky aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku.

Čo sa týka odvolania navrhovateľky k otázke prerušenia konania, odvolací súd sa týmto odvolacím dôvodom nezaoberal, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žiadny takýto návrh navrhovateľky sa v spise nenachádza. Taktiež nebolo potrebné sa zaoberať znaleckým posudkom, keď súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľke žiadna škoda nevznikla.

I napriek tomu, že prvostupňový súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v lehote tak, ako mu ukladali zákonné ustanovenia vyššie uvedené, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa konštatuje, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody ako aj nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti už len ďalej poukazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa bez toho, aby ich ďalej opakoval (§ 219 ods. 2 OSP).

Prvostupňový súd zaviazal navrhovateľku uznesením z 09.09.2014 pod č.k. 13C/ 748/2012-78 na zaplatenie súdneho poplatku v sume 20 eur za odvolanie s poukazom na položku 7 a/ sadzovníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.

Navrhovateľka podala odvolanie proti uzneseniu. Namietala nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia a aplikáciu položky 7a zákona o súdnych poplatkoch. Uviedla, že z uvedenej položky vyplýva, že súdny poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody alebo nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu podlieha iba žaloba a nie ďalšie úkony vo veci samej. Ďalej poukázala na ustanovenie § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Návrh bol podaný pred 01.10.2012, preto je potrebné aplikovať stav platný do 30.09.2012.

Odvolaací súd sa s právnym názorom navrhovateľky nestotožnil, preto napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 OSP potvrdil. Nestotožnil sa s dôvodmi odvolania v časti nedostatočného zdôvodnenie rozhodnutia. Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nielen garancia a poskytnutie ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite. K určujúcim znakom práva na spravodlivé súdne konanie patria aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné argumenty) v jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V tejto súvislosti už Ústavný súd SR vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV ÚS 115/03, I ÚS 241).

V danom prípade stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúcej len v citácie aplikovanej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. V danom prípade je predmetom rozhodovania len deklarovanie vzniku poplatkovej povinnosti za navrhovateľkou podané odvolanie, čo z obsahu zákonných ustanovení, zákona o súdnych poplatkoch, ktoré boli v napadnutom uznesení vymenované (t.j. ustanovenie o vzniku poplatkovej povinnosti podaným odvolania o sadzbe poplatku v odvolacom konaní, o poplatníkovi v odvolacom konaní, o konkrétnej položke zo sadzobníka súdnych poplatkov) vyplýva v plnej miere a bez akejkoľvek pochybnosti. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s tvrdením, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako z obsahu odvolania vyplýva. Nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje ucelenú časť s výslovným uvedeným nadpisu „odôvodnenie“ alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne po výrokovej časti ako je to v predmetnom prípade. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, nie prepiaty formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

K tvrdeniu navrhovateľky, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolaací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľa ignoruje ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľky je účelový v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolania voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Je zjavné, že navrhovateľkou prezentovaný výklad je tendenčný. Ani z dôvodovej správy, na ktorú odkazuje nemožno žiadnym spôsobom vyčítať zámer zákonodarcu oslobodiť predmetný druh konania od súdneho poplatku za odvolanie. Zavádzajúca je aj citácia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý hovorí len to, že iné súdne konania (nie odvolacie konania) než ktoré sú uvedené v prílohe zákona o súdnych poplatkoch nemôžu byť analogicky spoplatnené. Záver o vylúčení analógie v poplatkových veciach je ustálený a nesporný, nemá však žiadnu vecnú súvislosť so súdeným prípadom (poplatková povinnosť nebola stanovená analogicky).

Nesprávnym je aj stanovisko odvolateľky k aplikácii ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenia s cieľom predísť nežiaducej retroaktívite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzby poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý 23.06.2014, preto správne okresný súd pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon a o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 a § 151 ods. 1 veta prvá OSP tak, že odporkyni nepriznal náhradu trov konania, pretože takýto nárok v priebehu konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.